

Jézus Krisztus testté lételéről

Tartalom

Bevezetés.....	2
A módszerről	2
A bűn fogalma és az örökölt természet	3
Hogyan jellemzi a Biblia az emberi természetet, amit a bűneset óta öröklünk?.....	7
Isten, Ádám, az angyalok, Sátán és a bukott ember természete	10
A Biblia kijelentései Krisztus emberi természetéről, megtestesüléséről.....	13
Ellen G. White és a megtestesülés.....	22
A '88-as üzenet és a megtestesülés	27
Zárszó	28

Bevezetés

Földi történelmünkben nem történt és nem is történhetett nagyobb esemény, mint hogy Jézus Krisztus megszületett Betlehemben. Ő Isten Fia volt, aki azért jött, hogy megváltson minket a bűneinkből, az örök halálból. Köztünk élt, tanított, meghalt a kereszten, majd feltámadt a harmadik napon az Írások szerint. A Biblia egésze Róla beszél, róla tanít, Őt akarja mind jobban megismertetni velünk. Fontos tehát, hogy minél alaposabban megismerjük a megváltás igazságait, Jézus személyét, hogy helyes fogalmakat alkothassunk a megváltás, az örök élet igazságairól – amennyire ez lehetséges. Mert emberek vagyunk, korlátozott felfogóképességgel. Milyen sokszor tévedünk! Életünk során számtalanszor derül ki az a szomorú tény, hogy kedvelt igazságaink valójában tévedések, bármily jó szándékkal is jutottunk hozzájuk – olyan tévutak, amelyeket ha feladunk, értékesebb igazságok birtokába juthatunk. Isten végtelen bölcsességét aligha lehet egy véges emberi elmével leképezni, befogadni a maga teljességében. A Teremtő mégis úgy látta jónak, hogy kinyilatkoztatást adjon, hogy megismertesse velünk, amire szükségünk van az üdvösséghez. Ezen kívül pedig alázatra is tanít ugyancsak a kinyilatkoztatás által. Leginkább úgy, hogy időről időre megláthatjuk az ígéről alkotott felfogásunk változásakor, hogy nem vagyunk tévedhetetlenek - ne gondoljunk azt, hogy a mi vödröcskénk, noha az is víz, az egész óceánt tartalmazhatja. Az Ige tévedhetetlen, mi emberek nem vagyunk azok. Még Pál is azt mondja, önmagát is beleértve a többes számba, hogy az ismeretünk töredékes, márpedig bármelyik keresztény nagy örömmel fogadná azt a tudást, amely az apostol birtokában volt, és a mostani ismereteihez képest úgy érezné, hogy hatalmas módon gazdagodott.

A módszerről

Ha megkérdeznénk bárkit a keresztények közül, hogy „Ön biblikusan gondolkodik-e?”, a válasz minden esetben a „természetesen igen” lenne. Mégis, szinte alig találunk kettőt a milliárdból, aki mindenben egyetértene egymással. Honnan tudhatjuk, hogy valaki biblikusan gondolkodik-e, van-e objektív mérce, ami alapján ez eldönthető? Honnan tudhatja az Olvasó, hogy például én biblikusan állok-e a kérdéskörhöz vagy sem? Mindenki úgy gondolja, hogy ő lát helyesen, neki van igaza. Ez önmagában teljesen természetes. Senki sem kezd úgy érvelni, beszélgetni, hogy kijelentené: „nincs igazam, de mégis azt mondom, hogy...”, vagy hogy „van véleményem, de nem értek vele egyet.” Nehéznek látszó kérdés a fenti, valójában mégis nagyon egyszerű. Ugyanúgy egyszerű, mint ahogyan egy szakcikkből azonnal látható, hogy ezt pszichológus írta, a másikat egy fizikus, a harmadiknak pedig orvos a szerzője. Az író ugyanis a saját szakterülete fogalmait használja szakmai értelmükben. Ugyanígy a biblikus gondolkodás arról ismerhető fel, hogy a Biblia fogalmait használja a biblia meghatározásai értelmében. Nem kell azonban megijednünk, hogy ez valamilyen bonyolult és nagyon nehezen elsajátítható tudomány lenne. Isten és a Biblia dolgai végső soron egyszerűek, csak a mi gondolkodásmódunk más mint Istené, ezért tűnik nehéznek. Ha tisztázuk a fogalmakat, a látszólagos dzsungel kellemes ligetté szelídül, amiben örömmel sétálni. Isten az igazságait a felemelésünkre, örömeinkre adta, hogy lássuk az Ő szentségét és jellemének szépségét. A teológia erre való, nem pedig hogy egymást üssük vele.

Első dolgunk tehát a fogalmak tisztázása. Mivel azonban nem kívánok egy Háború és béke hosszúságú tanulmányt létrehozni (én ugyan élvezném, de senki sem olvasná el), ezért próbálok rövid és lényegre törő lenni.

A bűn fogalma és az örökölt természet

A legelső fogalom, amelyet tisztáznunk kell, az a bűn fogalma. Sokan úgy vélik, hogy a bűn valójában az Isten nélküli állapot. Ebben a gondolatban van ráció, csak éppen nem pontos, ezért félre vihet. Magam is prédikáltam már erről a témáról, rámutatva, hogy a bűn forrása rettenetesebb, mint a bűn maga, mivel abban benne van minden elkövetett és még el nem követett bűn lehetősége is. A forrás egyrészt az örökölt természetünk, és ezzel együtt az Istentől távol lenni. E két dolog együttállásából okvetlenül bűnök következnek. Jogosan mondhatjuk egyfajta nézőpontból, hogy a bűnök oka az Istentől való távolság.¹ Csakhogy bármennyire is tetszetős és tanításra alkalmasnak látszó ez a gondolat, ha pontosak és biblikusak szeretnénk lenni, akkor a Biblia definícióját kell használnunk a saját értelmében.

A Biblia így határozza meg a bűn fogalmát: „A bűn pedig a törvénytelenység” (1 János 3:4) – görögül anomia, azaz a törvény átlépése, megszegése, törvénytelenység.

Tehát van a törvény, ami megérthető, felfogható: egy tétel, amelynek teljesülnie kell az adott cselekedetre. Ha a cselekedet átlépi, megszegi a tételes törvényt – legyen az akár fizikai tett, akár gondolat, akkor bűnről, *bűncselekményről* beszélünk². Teljesen párhuzamos ez a földi törvényekkel: ha pénzt hamisítok, megbüntetnek, mivel létezik erre jogszabály – ha nem, nem. Ha teszek valamit, de nincs rá szabály, nem beszélhetünk bűnről³. Egyértelműen a törvényhez képest bűn valami, vagy pedig nem. Ha átlépek Isten törvényét, a bűn zsoldját, büntetését aratom. Ez pedig a halál. Bűncselekmény=halál. A bűn fogalma minden esetben valamilyen törvényt feltételez. A bűn fogalma csak úgy használható, ha valamihez képest bűnnek számít – jelen esetben Isten törvényéhez képest.

Van a konkrét cselekedet, például a fizikailag megvalósult házasságtörés, amely egyértelműen bűnnek számít. De a gondolkodás területén is létezik bűn, azaz Isten törvényének megszegése, Jézus definíciója szerint: „Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.” (Máté 5:28) A görögben itt az epithümeó van, ami azt jelenti: kíván, vágyik, vágyódik valami után. Itt egy komolyan megfogant vágyakozásról van szó, nem egy kósza gondolatról, amely tovaröppen. A vágyódás és a kísértés között jelentős különbség van: a vágyódás, a „gonosz kívánság” is bűn, átlépése az Isten törvényének akkor is, ha még fizikailag nem valósult meg (szinte biztosan megvalósulna, ha alkalom adódna – az illető átadta magát, a gondolkodását ennek a kívánságnak).

¹ Az Istentől való távollét témájában eszünkbe juthat ez az ige: „Hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istentektől, és bűneitek fedezték el orcáját ti előttetek, hogy meg nem hallgatott.” (Ésaiás 59.2). Mit is olvasunk itt pontosan? Azt, hogy a bűn elválaszt Istentől – és ez valóban így is van. A tett, a cselekedet megtöri az Istennel való közösséget – de nem azt mondja, hogy maga a távolság bűn, azaz törvénszegés, hanem a törvénszegés következményét mutatja meg.

² Az újszövetség nyelvében, a görögben a bűn szó a hamartia. Ez eredetileg egy íjászati szakkifejezés volt: a céltábla mellett álló kiáltott fel így, ha a versenyző elvétette a célt. E kifejezés ment át aztán a vallási, majd az erkölcsi szóhasználatba, s ez adja vissza leghűségesebben annak valódi tartalmát. A bűn: céltévesztés. Az ember természetes állapotában céltévesztő, tetteiben mindig mellé ló a célnak, de el is veszítette a képességét arra, hogy jó íjász legyen, nem is képes eltalálni a táblát. Mi emberek mindannyian a „Rossz íjász” családjának tagjainak születünk. Nem látjuk a célt, reszket a kezünk és talán még az íjat is fordítva tartjuk. „Genetikailag” vagyunk rossz íjászok, s ezen semmilyen emberi tréning nem segít. Nem akkor zárnak ki a versenyből, mikor megszületünk, hanem az után, ahogy az első a nyílvevő már a levegőt szeli, és elhibázza a célt. Tehát a bűn esetében mindenkor konkrétumról, tettről van szó.

³ Róma 5.13: A bűn nem számítatik be, ha nincsen törvény.

Láttuk, hogy az Isten törvényével szemben megvalósult cselekedet bűn, illetve a vágyódás a rossz cselekedetre ugyancsak az. Ezek után már csak az a kérdés maradt, hogy a kísértés bűn-e? Amikor az ember felismeri az adott helyzetben a bűnelkövetés lehetőségét, és kísértést érez, hogy megtegyen valamit, ami Isten törvényével ellentétes. Ez abban különbözik a gonosz kívánságtól, hogy itt még nincs beleegyezésről szó, még nincs gonosz kívánság, itt még a döntés ELŐTT vagyunk valójában.

A válasz erre a kérdésre egyszerű. Jakabnál ezt olvassuk: „Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” (Jak 1:14-15) Jön a gondolat/kívánság, édesget. Ha megfog, ha szóba állok vele, engedek neki, akkor az bűnt szül. Ha nem, a kísértés még nem bűn, csak a megfogása után válik azzá. Nézzük meg azt is, mit ír a Biblia Jézusról: szenvedett-e el kísértést, és követett-e el bűnt? „Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve [hogy] bűnt [követett volna el].⁴” (Zsid. 4:15)

A válaszuk az, hogy szenvedett el kísértést, de semmilyen bűnt nem lehetett a számlájára írni.

A fenti igéből egyértelműen az következik, hogy a kísértés még nem bűn. A bűn léte vagy nemléte a kísértésre adott válaszomtól függ. Ha az irányába lépek, akár tettel, akár gondolattal, bűnt követek el, ha nem, akkor nem.

Azt láttuk tehát, hogy Isten törvényének megszegése bűn, a törvénye megszegésére irányuló kísértés nem bűn önmagában. A bűnre ítéletet mond Isten törvénye, halált, a kísértés nem tartozik a törvény hatálya alá. Senki sem kárhozhat el tehát pusztán azért, mert kísértéseket kellett elszenvednie. Ha ez igaz, akkor ebből egyenesen következik az, hogy a bűnre fogékony emberi természet, amellyel rendelkezünk, nem indokolja a kárhozatot önmagában. Attól kezdve tartozunk az elkárhozókhoz, a törvény hatálya alá, ha konkrét bűncselekményeket követtünk el, vagy fizikai elkövetés hiányában is kívánságokat dédelgettünk a szívünkben. Az, hogy a természetünk olyan, hogy kísértéseket generál a számunkra, még nem jelenti azt, hogy e kísértések, és e természet következtében (bűncselekmény híján - ha lenne ilyen – és/vagy bűnös kívánság híján) automatikusan a kárhozatra kerülnénk és Isten törvénye büntetése alá esnénk, azaz örökre elvesznénk – csak és pusztán azért mert olyan természetünk van, amilyen.

A Biblia mindig nagyon pontosan fogalmaz, nekünk is pontosságra kell törekednünk, hogy megpróbáljuk megérteni, amit Isten mondani akar. Pál mit mond a Szentlélek által: mi a vádirat lényege ha valaki elkárhozik? A születésbeli adottsága, vagy a törvény megszegésének tételei? Ne feledjük: a bűn a törvény megszegése a Biblia saját definíciója szerint.

„Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál, és aképpen a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenek vétkeztek.”⁵ (Róm 5:12)

⁴ Nyilvánvaló, hogy az ördög Jézust arra akarta rávenni, hogy szegje meg az Atya akaratát, a törvényét, tegyen valami olyat, amellyel megszegi a szeretet törvényét. Megkísérteni valakit eleve csak azt jelentheti, hogy rávinni arra, hogy rosszat tegyen – ennek ellentéte a jóra készítés. Így tehát nem lehetséges, hogy arról lenne szó ebben az igében, hogy Jézust Sátán nem a bűnnel kísértette volna, hanem valami mással. Így az ige értelme az, hogy Jézus megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, de nem követett el bűnt soha – sem tettel, sem gondolattal. Az eredeti görög szövegben nem a "kivéve a bűnt", hanem "bűn [elkövetése] nélkül" - khórisz hamartiasz – szerepel.

⁵ Pál a további versekben beszél arról, hogy a bűn nem számíttatik fel, ha nincs törvény. Ugyanakkor azt is leszögezi, hogy mégis mindenki meghalt Ádám óta. Ha emellé vesszük a Biblia meghatározását, hogy a bűn a törvény megszegése, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy noha nem volt mindig szóban kihirdetve a törvény, a Tízparancsolat, de mégis a törvény ítélete az emberek életében érvényben volt, akkor ez csak egyet jelenthet: szükségszerűen mindig is volt törvény, és mindaddig van is, amíg világ a világ, a Teremtés fennáll.

Mit mond itt Pál? Ádám által jött be a világra a bűn. A bűn következménye a halál. Minden ember meghal. Miért? Mert mindenki vétkezett, azaz bűnt követett el. A görögben a hamartanó szerepel, ami azt jelenti, hogy elhibáz, elvétí a célpontot, elveszít valamit, vétkezik, bűnt követ el. Ez tehát konkrét gyakorlati kategória, nem pedig eszmei vagy filozófiai kérdés.

Nagyon egyszerűen fogalmazva: Isten törvénye nem azzal foglalkozik, hogy kik vagyunk, hanem hogy mit tettünk.

A római katolikus tanítás beszél eredendő bűnről, azaz azt állítja, hogy bárki, aki megszületik, még ha nem is tett semmit, akkor is elkárhozik, mert az örökölt természete, léte önmagában bűnnek számít. Aki tehát azt állítja, hogy az örökölt természet önmagában bűn, azaz az örök ítélet kárhoztatása alá esik, a római katolikus tanítást képviseli, viszont e tanítás nem biblikus a fenti igék hátterén. Milyen kirekesztőnek és alávalónak érezzük, ha valaki pusztán a származása alapján halálra ítéltető, mielőtt bármit tehetett volna, illetve akkor is halálra ítélik, ha semmit nem tett, csak a születésbeli adottsága folytán például fekete, vagy ferde a szeme. Erről nem tehet – amit cselekedett, arról tehet, azt ő döntötte, választotta.

De térjünk még vissza arra a gondolatra, hogy a bűn az Isten nélküli állapot lenne. Ismét jelezném, hogy a kérdés nagyon is fontos: Istentől távol lenni az valóban hatalmas probléma, és valóban a megváltás egyik rendkívül fontos területe, amelynek helyrehozatala nélkül nincs valódi megoldás az ember számára. De nézzük meg Mózes és Dávid életét. Vajon ők nem voltak Isten emberei? Vajon nem voltak közösségben Vele? Dehogynem. Követtek el bűnt ebben az időszakban? Ha bűn pusztán az, hogy Istentől távol vagyok, akkor ez hogyan lehetséges egyáltalán? Mind Dávid, mind Mózes Isten ítélete alá esett, egyikük az indulata, másik a házasságtörés miatt. Ha a vele való közösség ellentéte a bűnnek, akkor miképpen lehetséges az, hogy ismét eltávolodtak, ami eszerint önmagában bűn? Olyan logikai önellentmondás rejlik a helytelen definícióban, ami feloldhatatlan – kivéve, ha látjuk, hogy itt helytelenül használjuk a fogalmakat. A probléma a döntés, akár Isten közelében, akár távol van valaki. Isten konkrét dolgokat rótt fel mind Dávidnak, mind Mózesnek – ugyanúgy, mint nekünk. Vegyünk példának egy növényt: a konkrét bűnök az ágak, az állapotunk, a természetünk a gyökér. A teljes megoldáshoz szükség van gyökerestől kezelni a mérgező növényt, de a törvény csak a felszín feletti résszel foglalkozik. Ezért nem tud teljes megoldást adni, és jönni kell a Megváltónak, aki egyrészt félreteszi, megoldja az ágak problémáját először, hogy azután hozzáférhessen a gyökérhez, hogy teljes megmentést adhasson – nekünk pedig a teljes megmentésre van szükségünk.

Róma 7.23-ban Pál beszél arról, hogy a tagjainkban van egy törvény, ami rabul ad a bűnnek, ezt a bűn törvényének nevezi. Itt a törvényt a természeti törvények értelmében használja, ami azt jelenti, hogy van bennünk, a tagjainkban egy törvényi erejű beállítódás, ami okvetlenül bűnbe visz bennünket. Ez a bűn elve, ami konkrét bűncselekményekben testesül meg az életünkben. Nem csak a tettekre, a bűn törvényére is kell, hogy megoldást adjon a megváltás – és ad is.

A magyar nyelv nem szerencsés abból a szempontból, hogy nehezen képes tömör megkülönböztetéseket tenni abban a tekintetben, hogy a bűn cselekedet vagy alapelv, hogy az egyik egy kárhoztatandó, és büntetésre méltó dolog, míg a bűn felé való beállítódás ugyan rossz, és törvényszerűen bűncselekményekben testesül meg, önmagában mégsem esik Isten törvényének ítélete alá. Ezért a következőkben a büntett vagy bűncselekmény szavakkal fogjuk jelölni a konkrét tettet, az elvet pedig a bűnre, rosszra való beállítódásként.

Az örökölt természetünket is többféle módon lehetne jellemezni: bűnös természet, bűnre hajló természet. A magam részéről azonban nem tartom ezeket túlságosan jónak, pontosnak és közérthetőnek a magyarban. A bűnös természet az olvasóban magában hordozza/hordozhatja azt a gondolatot, mint ha a természetünk önmagában kárhoztatás alá esne, bűnösnek kellene azt tekintenünk. Ez, amint az előzőekben láttuk, nincs így – ezért kerülni fogom ezt a

kifejezést a magam részéről. Ugyanígy félrevezető lehet a bűnre hajló természet kifejezés is, mert a hajlásban már mintha benne lenne az ember személyes döntése is. Amiről beszélek az az emberi természet, amely a bűn felé van beállítva, amely erőtlen a jóra, és önmagában semmi másra nem képes, csak a bűn megcselekvésére. Egy gyengeség, képtelenség a jó megcselekvésére, egyfajta lelki bénultság. Így tehát e tanulmányban a bűnközpontú, megromlott, gyenge emberi természetnek fogom nevezni azt, amit öröklünk – mint ahogy az is.

Mire jutottunk eddig:

- a bűncselekmény, büntett a törvény megszegése, akár gondolatban, akár fizikai cselekvésben történjen.
- a bűncselekmény, büntett elkövetése büntetést von maga után Isten törvénye szerint, ez pedig végső soron az örök halál, a kárhozat.
- a kísértés önmagában nem bűn, akár kívülről, akár belülről támadjon, hanem az én erre adott reakcióm kerül a törvény mérlegére, és ekkor dől el, hogy e reakció bűn, vagy nem bűn.
- a rosszra beállítódott örökölt természet önmagában nem esik a törvény hatálya alá – a törvény csak azzal foglalkozik és foglalkozhat, amit teszek vagy nem teszek. (Azonban a megváltásnak ezt a problémát is meg kell oldania – erről később.)

Hogyan jellemzi a Biblia az emberi természetet, amit a bűneset óta öröklünk?

Mit öröklünk a szüleinktől? Egy testet, ami hasonlít az övékére. A Galata levélben beszél Pál a „test” gondolatáról, készítményeiről, amelyek különféle tettekben jutnak kifejezésre.

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, a miket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt. A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. Bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek, a miképen már ezelőtt is mondtam, hogy a kik ilyeneket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek. De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.” (Gal. 5.16-23)

Érdeemes megnézni részleteiben is a kifejezéseket az eredeti görög nyelvben.

„A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek:

Károli	görög	A szó jelentése
<i>házasságtörés</i>	moikheia	házasságtörés
<i>paráznaság</i>	porneia	postitúció, paráználkodás, bujálkodás, fajtalankodás, bálványimádás (Septuagintában)
<i>tisztátalanság</i>	akatharszia	aljasság, tisztátalanság
<i>bujálkodás</i>	aszelgeia	arcátlanság, romlott erkölcsök
<i>bálványimádás,</i>	eidólolatria	bálványimádás (eidó: látni, latreia: szolgálat)
<i>varázslás</i>	farmakeia	boszorkányság
<i>ellenségeskedések</i>	ekhthra	gyűlölet, ellenségeskedés, ellenséges érzület
<i>versengések</i>	erisz	harc, civakodás, viszálykodás, vita, vetélkedés
<i>gyűlölködések</i>	zelosz	vetélkedés, féltékenység, irigység, versengés
<i>harag</i>	thümosz	szenvedély, felindulás, harag, bosszúság, dühösség,
<i>patvarkodások</i>	eritheia	hivatalért való versengés
<i>visszavonások</i>	dikhosztaszia	meghasonlás, egyenetlenség, elszakadás, lázadás, kétség, bizonytalanság
<i>pártütések</i>	hairezisz	elfoglalás, megszerzés
<i>Irigységek</i>	fthonosz	irigység, féltékenység, gyűlölség, rosszindulat valaki iránt, irigy visszautasítás, akadályozás,
<i>gyilkosságok</i>		
<i>részegségek</i>	mehtë	Mértéktelenül fogyasztott ital, részegség, bódulat, a félelem okozta bódulat vagy fejvesztettség
<i>dobzódások</i>	kómosz	Énekekkel és táncokkal egybekötött ünnep (Dionysos tiszteletére), mulatozók vidám vonulása, csapat, lakoma

Pál apostol ebben a szakaszban szembeállítja egymással a „test” és a (Szent)Lélek készítetéseit, és arra hív fel, hogy a testnek ne engedjünk, mert annak kárhozát a vége, hanem kövessük a Lélek akaratát. Láthatjuk a felsorolásból, hogy itt nem pusztán azokról a tettekről van szó, amit hagyományos, vagy általános értelemben testinek szokás nevezni: részegeskedés, paráznaság, hanem a versengés, a civakodás, viszálykodás, egyenetlenség, meghasonlás, irigység is szerepel a felsorolásban, ami (összevetve a 10. parancsolattal is) nyilvánvalóvá teszi, hogy itt egy mély dolgról van szó, nem csak a cselekedetéről, hanem a gondolatvilágról is (bár minden tett a gondolatból indul amúgy is), tehát az itt szereplő „test” szó átvitt értelemben az emberi természetünket jelöli. Ez a természet össze van nőve a testtel, a hússal, ez a hordozója. A testet kapjuk a szüleinktől, de ebbe kódolva van egyfajta irányultság is, méghozzá negatív irányba. Pál beszél egy törvényi erővel működő irányultságról a tagjainkban, a „halálnak testéről” a Római levélben.

Mit jelent a törvény szó itt, ebben az összefüggésben? Itt Pál a természeti törvény értelmében használja ezt a fogalmat: valami, ami a dolgok természetes rendje folytán mindig teljesül. Úgy, mint a gravitáció: ha leejtek egy tollat, százból százszor lefelé fog esni. A bűnre fogékony, csak a bűnre képes természet, amely a húsbomban van, egy olyan (természet)törvényi erő, amely száz esetből százszor bűncselekményekben fog fizikailag megjelenni, mivel a természetes állapotában lévő ember csak ezzel a természettel rendelkezik. Kimondhatjuk, hogy korrekt az a kijelentés, hogy a kárhozatunk okai a bűncselekményeink, de ezeknek is van forrásuk: a neveltetésünk, a gondolkodásmódunk, az ismereteink (inkább azok hiánya) mellett a bűneink legfontosabb eredője az a természetünk, ami a rossz felé visz.

Az egyik „test” szó, a görögben, a „szarx”, a hús, ami itt, a Római levélben szerepel, nyilvánvalóan az emberi természetet jelöli. A Lélek pedig, mint isteni személy, hordozója az isteni igaz és szent természetnek, amely Istenben van meg és az ő sajátja.

A másik görög kifejezés a „test”-re a „szóma”, ami például 1 Thess. 5.23-ban is szerepel: „maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.” Itt nem a (hús)test kifejezést használja itt Pál, hiszen az éppen nem válhat feddhetetlenné. Az ember lehet szentté és feddhetetlenné, de a rossz felé húzó természete, amíg a „hús” „hús”, az újjáteremtésig nem változik meg. A Biblia nyilvánvalóan és egyértelműen állítja, hogy Krisztus Jézusban való ember, az Úrral való közösségében nincs alávetve az emberi természet, a „hústest” hatalmának⁶. A „szarx” a hústestet, a „szóma” pedig a testet, mint konstrukciót jelöli elsősorban, ezért a Szentlélek bennünk lakozásánál a Biblia következetesen a „szómát” használja, például 1 Kor. 6.19-ben is: „avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?” Noha van különbség a görögben a „szarx” és a „szóma” értelmében, azért nincs éles határvonal a két kifejezés között a Bibliában. Amikor Pál felkiált, mivel érzi a testében a bűnközpontú természet törvényi erejét, ezt mondja: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Itt azt várnánk, hogy a „szarx”-ot, a húst találjuk, ám nem így van, ebben az igehelyben a „szóma” szerepel. Ez is hangsúlyosan jelzi, hogy a testtől nem lehet elvonatkoztatni a megromlott természetet, a bűn bennünk lakozó törvényi erejét.

Ádám természete megromlott, rabjává vált a bűnnek a megromlott természete által? Igen. Ezt a bukott természetet örökíti tovább minden emberi születés ezen a bolygón? „Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az.” (Ján 3:6) – mondta Jézus. Ez egy

⁶ Róm 8:12: „Annakokáért atyámfiak, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk” – itt a opheiletész szó van, ami azt is jelenti, hogy valakinek kötelező valamit tennie, köteles valamire. A hívők Pál kijelentése szerint nincsenek a bűn elkövetésére kötelezve, van más lehetőségük is, mint a rossz megcselekvése.

törvényszerűség, amiből egyetlen ember sem vonhatja ki magát a dolgok természetes rendje folytán. Mit tesz velünk ez a természet? „De látok egy másik törvényt az én tagjaimban, mely ellenkezik az elmém törvényével, és engem rabul ad a bűn törvényének, mely van az én tagjaimban.” (Róm 7:23). A bűn foglyává, hadizsákmányává, rabszolgájává tesz – tehát ha lenne tőle eltérő akaratom, akkor is csak azt tehetném, amint ez a természet kíván – azaz a bűnt vinném véghez. Ő a tulajdonos, a parancsnok, az úr, én a szolga, a végrehajtó.

Mit láttunk ebben a részben?

- a „test” (szarx), a „hús” a Bibliában magában foglalja a megromlott, bűnközpontú, örökölt emberi természetet,
- az ember öröklés folytán, természetes módon csak ezzel a természettel rendelkezik, ezt kapja készen a szüleitől,
- ez a természet rabjává, szolgájává tesz a bűnnek, amiből emberi eszközökkel nincs szabadulás.

Isten, Ádám, az angyalok, Sátán és a bukott ember természetete

Mielőtt tovább haladnánk, szükséges tisztáznunk azt, hogy milyen természetek léteznek, illetve léteztek. Ez nagyban segíteni fog tisztázni a további felmerülő kérdéseket.

Milyen természetete van Istennek? Noha magától értetődőnek tűnik a kérdés, azért csak válaszoljunk rá. Természetesen isteni természetete van, tiszta, szent, igazságos, büntelen, jóságos, szeretetteljes. Bizonyára még más pozitív jelzőket is lehetne találni, és csak pozitívakat.

Milyen természetet kapott Ádám a teremtéskor? Az Ige válaszol erre a kérdésre: „*És monda Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfivá és asszonnyá teremté őket.*” (1Móz 1:26-27) Jelen témánk szempontjából a fontos kérdés az, hogy mivel Isten isteni tiszta és szent, romlatlan természettel rendelkezik, és a maga belső képére teremtette az embert, ezért Ádámnak (és természetesen Évának) is tiszta és szent isteni természetete volt a bűneset előtt.

Milyen természetete van az angyaloknak? Az el nem bukottaknak nyilvánvalóan Istenéhez és az Ádáméhoz hasonló, az Isten képét tükröző tiszta, szent természetük van, azaz ők is isteni természettel rendelkeznek.

Milyen természetete van Sátánnak? Korábban nyilván olyan volt, mint a többieknek, akik nem buktak el. Ez azonban a lázadása folytán és az újabb és újabb rossz döntései nyomán gyökeresen megváltozott, eltorzult, olyannyira, hogy Jézus így jellemezte őt: „...az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen ő benne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól; mert hazug és hazugság atyja”. (Ján 8:44)

Isten az igazság és a szeretet, Sátán pedig a bűn és a gonoszság megtestesülése.

Mármost az előzőekben láthattuk, milyenné vált az ember természetete a bűneset után: megromlott, a bűn felé van beállítva. Ezzel azonban még nem mondtunk el mindent. A Biblia tanítása szerint Ádám és Éva bűne után a bűnesetkor jött létre bennük a bűnre fogékony, a csak azt produkálni képes természet. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy lázadása által az első emberpár az Isten belső világának visszatükrözése (szeretet, békesség, öröm, stb) helyett egy másik hatalom képére formálódott át, arra a hataloméra, ami bűnre csábította őket.

Ha összevetjük a megromlott ember és Sátán tulajdonságait, a következő eredményt kapjuk:

A megromlott ember tulajdonságai	Sátán tulajdonságai
a bűn uralja (Róm. 7.21)	nem lakik benne igazság (Ján. 8.44)
hazug (Róm. 3.4)	hazug (Ján. 8.44)
önző, irigy (Préd. 4.4, Gal. 5.21)	önző, irigy (Ésa. 14.14)
gonosz (Mát. 7.11)	gonosz (Mát. 13.19)
képtelen a jóra (Róm. 7.18)	képtelen a jóra (Ján. 8.44, Júd. 1.6)
nem igaz, kigondolást keres, önmagát igazolja (Préd. 7.29)	fondorlatos, ravasz, öngazoló (2 Kor. 11.14, Jel. 12.9,)

önmaga törvénye	önmaga törvénye
-----------------	-----------------

A világegyetemben tehát alapvetően kétfajta természet létezik, és nem több: az egyik a tiszta isteni természet, a másik a bűnközpontú természet. Az egyik Isten és az el nem bukott lények természete, a másik az elbukottak természete.

Az emberiségen belül nagyon egyszerűen és természetesen módon történik a természet „továbbítása”: a „húsba” írt bűn törvényét a „hús” továbbadása, azaz a fogantatás, a leszármazás láncán keresztül kaptuk mi is, és adjuk tovább az utódainknak, míg ez a világ Jézus eljöveteleig fennáll. Mindenki, aki a leszármazás láncában van vagy volt, mindenki, aki bűneset után született, örökölte a megromlott, én-központú beállítódást, a megromlott emberi természetet. Ez már a második generációtól kezdve így van. Ádám és Éva gyermekei, Kain, Ábel és a többiek is csak azt a természetet kaphatták, amellyel a szüleik rendelkeztek, azaz a bűnközpontú, sátánképű, a bűn által megromlott természetet.

Jézus Krisztus a Nikkodémussal folytatott beszélgetése során kimondott egy alapelvet, amely így szólt: „*Ami testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az*” (János 3,6). Ez egy olyan alapigazság, amely mind fizikai, mind lelki értelemben fennáll.

A fizikai test nem képes másra, csak önmaga reprodukálására. Ha Ádámnak és Évának lett volna gyermeke a bűneset előtt, azt a romlatlan fizikai testet örökítették volna tovább, amelyet a teremtéskor kaptak. A bűneset után azonban már csak azt a testet adhatták tovább, amelyet már megromlott a bűnre való fogékonyság.

De ahogyan láttuk, a fogékonyság, a gyengeség nem egyenlő a bűnrel: a bűn a törvény megszegése cselekedet vagy kívánság által. Az öröklött természetet a biblia „betegségnek”, „erőtlenységnek” nevezi, önmagában (cselekedet nélkül, kívánság nélkül) nem esik a törvény ítélete alá, és nem visz a kárhozatba „Mert Krisztus, mikor még erőtelenek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért.” (Róm. 5,6)

Bizonyosak lehetünk abban, hogy ha már a meglévő romlott természet önmagában bűn lenne, egyetlen ember sem üdvözülhetne, hiszen a fizikai testünk, benne a húsba írt törvénnyel Jézus eljöveteleig fennáll, addig a pillanatig, amikor megjelenik az ég felhőin, és átváltozunk. De addigra már a mennyei ítélszék előtt eldőlt, ki üdvözülhet, és közbenjárás sincs. Tehát senki sem juthatna a mennybe, ha a megromlott állapot önmagában is bűnnek számítana. Ez azonban nincs így.⁷

„*Ami testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az*” (Jn 3,6). Minden élőlény ezen a bolygón, Isten terve szerint átörökíti azt az életet, amely benne van. Nehéz meghatározni az élet fogalmát, de felfoghatjuk úgy is, mint bizonyos tulajdonságok, lehetőségek együttesét – ami a szülőben megvan, az lesz meg az utódban is. A madarak madarakat hoznak a világra, az emlősök emlősöket, az ember embert: ugyanazokkal a formákkal, képességekkel, külső-belső lehetőségekkel, amelyek az adott fajra jellemzőek, beleértve természetesen az emberi fajt is. Mi, az öröklés láncában már nem Ádám bűneset előtti, hanem utáni, a teremtésbelitől teljesen különböző, a bűnre fogékony, a jóra erőtlen természetet örököljük, Ádám „magvaként”.

Az, hogy a bűnközpontú természetből bűn származik, az nem kérdés. De vajon csak abból származhat? A tiszta természet vajon képtelen a bűnre? Talán szeretnénk, ha képtelen lenne, de tegyük fel a kérdést: Sátánnak milyen természete volt mielőtt a bűn megfogant benne? Természetesen tiszta és szent. A Biblia költői szavakkal jellemzi őt teremtésbeli állapotában: arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletesen szépséges,

⁷ Jel 15:8-ben ezt olvassuk: „És megtelék a templom füsttel az Isten dicsőségének és erejének miatta, és senki a templomba be nem mehet, mignem a hét angyal hét csapása bevégeztetik.” A hét csapás alatt, közvetlenül Krisztus eljövetele előtt az üdvözülendők még a Földön vannak. Ám eszerint az ige szerint nincs közbenjárás ebben az időben a mennyben – Jézus már befejezte a közbenjárói szolgálatát. Tehát a földön élő híveknek ebben az időben büntelennel kell maradniuk.

feddhetetlen⁸. Ádámé és Éváé is hasonló volt a bűneset előtt. És mégis megjelent a bűn. A természet egy fontos kérdés, de ez önmagában nem jelenti azt, hogy képtelen lenne a rosszra. A fő kérdés - itt is látszik – egyértelműen a döntés, a szabad akarat. Az isteni természettel felkarolva⁹ szabad akaratunk van. A bűnnel megfertőzve az akaratunk már rabszolga, ezért szabadítóra van szükségünk, és új természetre is, amely a segítségünk az új életben járáshoz¹⁰. Ha Jézus emberként eljön a földre, és nincs olyan természete mint nekünk, az elbukás lehetősége akkor is fennállt volna – úgy ahogy Ádámnál fennállt, és elbukott, és ahogyan az angyalok harmadrésznél fennállt, és ugyancsak elbuktak¹¹. Akár Ádám bűneset előtti természetét, akár angyalok természetét kapnánk vagy venné fel bárki, ez önmagában nem lenne elegendő – mint ahogy be is bizonyosodott már. A valódi kérdés mindig is a döntés és választás volt, és az marad mindörökké. A védőoltás bennünk az örök életre nem pusztán az isteni természetben való részesülés, hanem ezzel együtt azok a tapasztalatok és gondolkodásmód, az a döntéseink nyomán beérlett jellem, ami az örökkévalóságon át sem fogja soha a bűnt választani. És nem lesz kétszer veszedelem¹².

Mit láttunk ebben a szakaszban?

- kétfajta természet létezik ma az univerzumban az értelmes lényekben: isteni természet vagy megromlott természet,
- az angyalok és Isten természete tiszta isteni természet,
- az ember az öröklés láncában az elődei természetét örökli, azaz a gyenge, bűnközpontú természetet Ádám és Éva óta. A mi természetünk bűnközpontú természet, a bukott angyaloké szintén,
- a szabad akarat, vagy döntési képesség folytán a bűn lehetősége természettől függetlenül fennáll.

⁸ Ezék. 28:12-19

⁹ „Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon.” (2Pét 1:3-4)

¹⁰ „Eltemettettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” (Róm 6:4)

¹¹ „Láttaték más jel is az égben, és ímé [vala] egy nagy veres sárkány, akinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; és a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészt, és a földre veté azokat; és álla az a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor szül, annak fiát megegye.” (Jel 12:3-4)

¹² „Mit koholtok az Úr ellen? Elpusztít ő, nem leszen kétszer veszedelem.” (Náh 1:9)

A Biblia kijelentései Krisztus emberi természetéről, megtestesüléséről

Az emberi testhez tartozóan Jézus emberi természetet is vett magára. Ezzel kapcsolatban több elképzelés létezik:

1. Jézus az Ádám bűneset előtti eszményi emberi természetét vette fel.
2. Nem egészen a bűneset előtti természetet vette magára a Megváltó: a bűneset fizikai következményeivel terhelt emberi testet vette föl, de az erkölcsi következményeket nem vette magára.
3. Csak részben vette magára az átöröklést: gyengeséget igen, egyebet nem.
4. Az embernek a bűnközpontú megromlott természetét vette fel, a fizikai következményekkel együtt – azt örökölte, amit mi is öröklünk.

Melyik feltételezés helyes az Ige alapján?

János apostol így ír evangéliuma prológusában: „Az Ige testté lett és lakozott mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes volt kegyelemmel és igazsággal” (János 1:14). Aki kívánja, leellenőrizheti: a görögben a „szarx” szó szerepel¹³, a „hús” ami önmagába foglalja a bűnközpontú emberi természetet. Ha csak arról lenne szó, hogy a konstrukcióba költözött be Krisztus, de a természet valahogy kimaradt ebből, sokkal alkalmasabb lenne a „szóma” szó a görögben.

A Bibliában ezeket az igéket olvashatjuk Jézus származásáról:

1 Móz. 22.18 És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedté az én beszédemnek.

Csel. 3.25 Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan.

Róm. 1.3: Az ő Fia felől, a ki Dávid magvából lett test szerint,

Mát. 1.18 A Jézus Krisztus születése pedig így vala: Mária, az ő anyja, eljegyeztetvén Józsefnek, mielőtt egybekeltek volna, viselősnek találtaték a Szent Lélektől.

Ábrahám volt a zsidó nép ősatyja, az ő leszármazottja volt Dávid, Dávid családjából származott a Megváltó test szerint, édesanyja pedig Mária volt. A Biblia ezt a leszármazási sort jelöli meg, hangsúlyozva a „mag”¹⁴ szót, a test szerinti leszármazást. Az Ige megfogalmazása egyértelművé teszi, hogy Jézus, emberi oldalát tekintve belépett a leszármazás láncába, tehát nem örökölhette őszüleitől, közvetlen szülőjétől más emberi természetet mint amit Ábrahám, Dávid és Mária is örökölt és továbbadott. Ezért volt szükség egyáltalán Máriára, hiszen az isteni természetet a Szentlélektől kapta. Ha azt mondanánk, hogy Jézusnak más természete volt, mint nekünk, a szeplőtelen fogantatás katolikus elképzelését kellene elfogadnunk és néven neveznünk. Ebben logikus a katolikus tanítás,

¹³ και ο λογος σαρχ̄ς εγενετο και εσκηνωσεν εν ημιν και εθεασαμεθα την δοξαν αυτου δοξαν ως μονογενους παρα πατρος πληρης χαριτος και αληθειας
kai o logosz sarx̄s egeneto kai eszkenószen en émin kai etheaszametha tén doxan autú doxan ósz monogenúsz para patrosz plérész kharitosz kai alétheiasz

¹⁴ σπέρμα (szperma): 1) mag, 2) utód, leszármazott

mikor azt mondja, hogy ahhoz, hogy Jézusnak más természete, „szeplőtlen” természete legyen, az édesanyjának is annak kellett lennie. A katolikus dogma Mária szeplőtelen fogantatását mondja ki, és értelemszerűen, ebből következően Jézus szeplőtelen születését is. Anniből viszont nem következik a katolikus elgondolás, hogy ebben az esetben Mária világra hozójának is annak kellett volna lennie, visszamenőleg egészen Ádámgig – akkor viszont volt-e egyáltalán romlása az emberi természetnek eszerint az elképzelés szerint? Logikusan azt kellene válaszolnunk, hogy nem.

A Biblia viszont ilyesmiről nem tud – az öröklés, mivel öröklés, változhatatlan szabály. Isten megteheti, hogy újat teremt, e tekintetben viszont nincs semmilyen kijelentés a Bibliában, és nem is lehetne Mária az édesanya – márpedig az volt.

Különválaszthatjuk-e az emberi természetnek a fizikai és a lelki részét? Mondhatjuk-e, hogy Jézus örökölt testi „gyengeségeket”, fáradékonyságot, éhséget, viszont az erkölcsi értelemben gyenge természetet nem? Már láttuk, hogy ha komolyan vesszük a Bibliát, ezt a lehetőséget már kizártuk. Azonban gondoljuk tovább egy kicsit a dolgot.

Alapvetésként nézzük meg, hogy Ádám (tehát az ép emberi természettel rendelkező egyén) kísértése különbözött-e a mi kísértéseinktől? A Biblia azt mondja, hogy a bűneset óta vagyunk „erőtlenek”, Ádám nem ilyen volt, hanem „igen jó”. Azonos-e az esélye egy vasággal együtt 50 kg-os könyvelőnek és egy ökölvívó bajnoknak az éppen világbajnok ökölvívóval szemben? Az elsőre az első néhány másodpercben rászámolnak, míg a másodiknak erős esélye van a győzelemre. Nem ugyanaz a kategória. Ugyanígy Ádám és a mi helyzetünk sem ugyanaz a kategória, mivel Jézust az ördög nem csak a pusztában kísértette meg, hanem ahol csak tudta.

Mit mond a Biblia, kihez hasonlóan kísérttetett meg Jézus? Hozzánk hasonlóan, vagy Ádámgig hasonlóan?

Zsid. 4.15: „Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.¹⁵” Hozzánk hasonlóan kísérttetett meg, ami csak úgy lehetséges, hogy hozzánk hasonló, gyenge, bűn iránt fogékony természete volt – csakhogy ő sohasem engedett ennek a természetnek, sohasem követett el bűnt sem cselekedettel, sem gondolattal.

Vajon az itt szereplő „hasonlóan” szó arra utal, hogy alapvetően különbözően, csak hasonlított a dolog, vagy pedig a majdnem azonosságra utal? (Később foglalkozunk azzal is, mi a különbség Jézus és közöttünk.) Az itt szereplő szó a homoiotész, ami hasonlóságot jelent, amely szó a homioisz, azaz hasonló szóból származik, amelynek a gyöke viszont a homosz, amelynek jelentése: egyenlő; közös. Ebből a kifejezésből a különbségre tenni a hangsúlyt, és azt a következtetést levonni, hogy alapvetően más dologról van szó, helytelen. Ugyanez a görög szó van a következő igékben is: „Hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil. 2,7). „...az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben” (Róma 8,3).

Az említett szó jelentésén túl hogyan kerülhetne a Római levél idézett igéjébe a „bűn teste” kifejezés egyáltalán, ha nem ugyanarról a természetről lenne szó, mint ami nekünk is van? Hogyan kárhoztathatta volna Jézus a bűnt ebben a világban egyáltalán, ha olyan könnyedén ellenállhatott volna mindennek, mint Ádám tehette volna a bűnesetkor és nem úgy, mint mi? Ebben a testben kárhoztatni – nos ez már valóban teljesítmény! A filippi levélben is az „emberekhez hasonlóvá lett” kifejezés van, nem pedig az, hogy Ádámgig hasonló, hanem emberekhez – hozzánk.

Korábban már láttuk, hogy a mi emberi testünk jellemzője az, hogy hordozza a megromlott természetet, bűnközpontú, rabja a bűnnek, az ember a halálnak “eladott”

¹⁵ Bűnre kísértette, de Jézus soha nem követett el bűnt (ld. 4. oldal lábjegyzetét).

állapotban van. Ennek a természetnek a megtöréséhez isteni erő szükséges. János apostol ezt írja az evangéliuma bevezetésében: „...*az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk*” (János 1,14/a). Itt az a görög kifejezés van (sarx), ami a mi testünket jelöli, sőt ennél többet: átvitt értelemben a megromlott természetünket. Ha komolyan vesszük a Szentírást, ennek az egyetlen kijelentésnek is elégnek kellene lennie ahhoz, hogy meglássuk, milyen természetet vett magára Krisztus.

Újra meg kell jegyeznünk, hogy a gyengeség és a megromlott természet nem egyenlő a bűnnel, nem olyasmi, ami önmagában Isten ítéletét vonná magára. Erőtlenségnek is nevezi a Szentírás, ami éppen Isten könyörületét és megmentő szeretetét váltja ki a bűn rabságában szenvedő ember iránt.

Krisztus testteléséről beszél a Zsidókhoz írt levél is: „*Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, a kinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt*” (Zsidókhoz írt levél 2,14). Ez az ige világossá teszi, hogy Jézus nem törte meg az öröklés rendjét. Egyértelműen nem Ádámról beszél Pál apostol, hanem a gyermekekről, a leszármazottakról, akiknek a sorába lépett Krisztus, magára véve azt a testet, amely olyan, mint az övék, a miénk, beleértve az öröklés folytán átadott megromlott, erőtlen természetet is. Ezután ezt mondja az apostol: „*Mert nyilván nem angyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel*¹⁶” (Zsidókhoz írt levél 2,16). Ahhoz, hogy felkaroljon minket (és nem az angyalokat) mit kellett tennie? „*Annakokáért mindenestől fogva¹⁷ hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért*” (Zsid 2:17)

Jézus éjszakákat töltött imádságban, erről ezt írja az Ige: „*Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, Ámbár Fió, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet; És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, a kik neki engedelmeskednek*” (Zsidókhoz írt levél 5,7–9). Miért kellett volna ekkora erőfeszítést kifejtenie a jó érdekében, ha nem önmagában dúlt volna a harc? Ádámnak semmilyen nehézséget nem okozott romlatlan állapotában az, hogy teljesítse Isten akaratát.

Róma 1,3-ban ezt olvassuk: Jézus „*Dávid magvából lett test szerint*”. Ádám és Ábrahám után Dávidot nevezi meg az Ige, Jézus az ő leszármazottai közül lett „test szerint”. Amennyiben nem a megromlott természetet vette volna fel (Márián keresztül, a természetes genetikai láncon keresztül átöröklődő természetet), a Szentírás bizonyosan nyomatékosan kijelentené ezt, mert ez esetben új teremtésre lett volna szükség. Ilyet azonban sehol nem olvasunk. A megváltottak dicsőséges testbe való felöltözését egyértelműen új teremtésként állítja elénk a Biblia. „*És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólt az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva*” (Apostolok cselekedetei 3,20–21). A mi testünk, a konstrukció örökíti a megromlott természetet, és a test az öröklés láncában nem tud más lenni, mint amilyen volt, legalábbis a természetes úton. Az öröklés kiiktatása pedig megdicsőült test felvételét jelenti, ami Jézus esetében a feltámadása után történt meg.

Tegyük fel a kérdést: ha Jézusnak már volt egy tökéletes isteni természete, milyen céllal vett volna fel még egy tökéletes természetet, Ádám bűnbeesés előtti természetét? A két tökéletes természet valójában csak egy lenne, bár nyilván volt különbség a tökéletesség fokában Ádám és Isten természete között. Egy hétköznapi példát vegyünk alapul: ha egy

¹⁶ ἐπιλαμβάνομαι (epilambanomai): 1) megragad; hatalmába kerít, 2) gondját viseli, pártját fogja, felkarol, 3) megtámad (beszédben); kifogásol, ellenvetést tesz

¹⁷ πᾶς πᾶσα πᾶν (pasz pasza pan): 1) egész, teljes, 2) minden, mindegyik, összes, 3) a lehető leg-...

edénybe töltünk olajat, és vizet, két anyag lesz benne, míg ha olajat és olajat, akkor csak egy, még akkor is, ha az egyik kiválóbb minőségű.

Ha Krisztus nem a mi természetünkben jött el, akkor ő csak egy eszménykép, ami elérhetetlen az ember számára, de nem lehet ténylegesen példakép, lehetetlen, hogy kövessük őt. Akkor nincs sem példánk, sem reményünk a győzelemre. Akkor felhívása, hogy „kövessetek engem” semmit nem jelenthet a számunkra, hiszen lehetetlen Őt bármiben követnünk, ha annyira más volt, mint mi vagyunk. „*A sokaságot pedig az ő tanítványaival együtt magához szólítván, monda nékik: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem*” (Márk 8,34). „*Aki nékem szolgál, engem kövessen; és a hol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is: és a ki nékem szolgál, megbecsüli azt az Atya*” (János 12,26). „*Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, a mint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszékében*” (Jelenések 3,21).

Pál apostol beszél Jézus testtételezéséről, annak célját is megadva. „*Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért (bűn miatt), kárhajtotta a bűnt a testben*” (Róma 8,3).

Fontos, hogy jól megértsük ezt az ígét. Először is, valami lehetetlen volt a törvénynek: t.i. az, hogy igazzá tegye az embert, mivel az embernek önmagában nincs ereje arra, hogy megvalósítsa a törvény kívánalmait. „*Mivelhogy erőtelen volt a test miatt*”, vagyis a megromlott, csak bűnre képes természet, és annak kihatásai (torz gondolkodás, a bűn szeretete) megakadályozzák azt, hogy az ember igaz életet tudjon élni csak azáltal, hogy az elérendő célt megmutatják neki. Jézust tehát elbocsátotta az Atya erre a földre, emberi testben, sőt „*a bűn testének hasonlatosságában*”, a bűn miatt. A bűn volt az oka, hogy el kellett jönnie Jézusnak, mint áldozatnak és példaképnek is, a megromlott természetet kellett magára vennie, hogy „*kárhajtassa a bűnt a testben*”, azaz megmutassa, hogy azon az úton, amelyen ő is győzött, mindenki győzhet. Ez az út mindenki számára elérhető lenne, nincsen tehát mentségünk, nem állíthatjuk, hogy nem lett volna lehetőségünk elérni az igaz életet Isten ereje által.

Egyesek úgy tartják, hogy a „bűn testének hasonlatossága” kifejezés arra vonatkozik, hogy Jézusnak nem volt olyan öröklött természete, mint nekünk. Ezt már korábban láttuk, hogy nem így van. Valóban volt különbség Jézus és mi közöttünk, de ez nem az átöröklött természet különbözőségében állt.

Érdeemes elgondolkodnunk azon is, hogy hogyan kerülhetne ide a bűn szó egyáltalán, ha nem vette volna magára az öröklött bűnközpontú, jóra gyenge természetet Jézus? Nem csak azt mondja az Ige, hogy emberi formában jött el, hanem kiemeli, hogy a „bűn testének hasonlóságában”. Az eredeti görög szövegben szereplő *homoióma* szó hasonmást, képmást, azonosságot jelent.

Krisztusról, mint főpapról mondja az Írás: „*Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, (erőtlenségeinken) hanem a ki megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt*” (Zsidókhöz írt levél 4,15). Jézus mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, de nem követett el bűnt. Később ezt olvassuk: „*Mert minden főpap emberek közül választatván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért, a ki képes együttérezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal (erőtlenséggel)*” (Zsidókhöz írt levél 5,1–2). Ahhoz, hogy valaki főpap legyen, azaz közbenjáró Isten és ember között, az szükséges, hogy ismerje az emberi gyengeséget, könyörülő és hű főpap legyen, mint aki tapasztalatból tudja, milyen az emberi erőtlenség. Jézusról pedig azt mondja, hogy meg tud indulni a mi erőtlenségünkön, szán minket, mert ismeri, hogy milyen az erőtlen állapot. Sőt ő meg is kísértetett mindenben, hozzánk

hasonlóan (nem pedig Ádámhoz hasonlóan)! Ám valamit azonnal leszögez az apostol: habár Jézus maga is szenvedett az emberi erőtlenségtől, ő soha, egyetlen bűnt sem követett el.

Jézus Krisztus – mindamellett amit eddig elmondtunk – mégsem volt teljesen olyan, mint amilyenek mi vagyunk.

Krisztus az öröklött, bűnközpontú, gyenge, megromlott emberi természetet vette magára, mégsem lett teljességgel ugyanolyanná, mint mi. Belső emberét sohasem érintette a bűn. Soha, egyetlen egyszer sem követett el rosszat, bár az emberi természetén keresztül egész életében hatalmas erővel ostromolta őt a bűn. Sátán folyton azon munkálkodott, hogy elejtse Jézust, mindent kipróbált rajta, ami csak eszébe jutott, de a Megváltó egyetlenegyszer sem engedte meg, hogy a kísértés megfogjon a lelkében. Az erőtelenség nem fejlődött „bűnös szenvedéllyé”, bejáratott bűnné benne, mert sohasem engedett az önző kívánságoknak, ellentétben velünk, emberekkel. Jézus földi életének tökéletessége egy élet-halál harccal, önmehtagadással elért győzelem volt. Az Atya és törvénye iránti tökéletes szeretet és engedelmség által, „szenvetés” árán „jutott tökéletességre” (Zsidókhoz írt levél 5.8–9).

János evangéliuma szerint ezt mondta nem sokkal az áldozata előtt: „*Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije*” (János 14,30). Az apostol ezt írta róla: „*És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn*” (I. János 3,5). Ismételten ki kell emelnünk, hogy maga a gyengeség nem egyenlő a bűnnel.

Jakab levelében olvashatjuk, hogyan működik a kísértés az ember életében: „*...mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz*” (Jakab 1,14–15). Jézus már a készítés szintjén azonnal nemet mondott, benne soha nem váltak kívánsággá a kísértések. Nem engedte be a gondolatvilágába a rosszat, ellentétben velünk. Jézus azonnal átlátta a különbséget a jó és rossz között, nem engedte, hogy akár egy gondolat erejéig is időzzön a bűn „*ideig-óráig való gyönyörűségénél*” (Zsidókhoz írt levél 11,25). Őbenne – ahogyan már említettük – nem voltak kitaposott ösvényei a bűnnek, nem úgy, mint mibennünk. Nem voltak bűnös szokásai, az érzelem vagy a gondolat egyetlen árnyalatával sem válaszolt a bűnre.

Bennünk viszont az öröklött bűnbe vivő gyengeség nem abban az állapotban marad, mint ahogyan szüleinktől örököljük. Ha bűnt követünk el, akkor az öröklött természet a szokás hatalmával megerősödik, ha újra és újra elkövetjük, szenvedéllyé, választott hajlandósággá válik, ami igen erős megkötözöttséget jelent. Az általános gyengeség területén lesznek még sokkal-sokkal gyengébb pontjaink, ahol még kevésbé tudnánk ellenállni. Jézusnak bár ugyanolyan volt az öröklött gyenge természete, de nem voltak bűnös szenvedélyei, döntéssel erősített vonzalmai, ez fontos különbség közöttünk és közte. Hamarosan rátérünk Elle White kijelentéseire is, ide kívánczok most egy nagyon fontos gondolata: „*Soha ne gyakorolj akárcsak a leghalványabban is olyan benyomást az emberek gondolatára, hogy a romlottság feltja vagy a romlottság iránti vonzalom lett volna meg Jézusban, vagy hogy ő bármilyen úton is engedett volna a romlottságnak...” (Ellen. G. White: 8. sz. levél, 1895). Ezekről a megtett rossz dolgokról kitaposott ösvényekről beszél E. G. White, és nem a természetünk öröklött gyengeségéről.*

Még valamiben különbözött tőlünk Jézus, mégpedig abban, hogy neki születésétől fogva isteni természete is volt, ami nekünk születésünkön nincsen. Jézusnak kettős – isteni és emberi – természete volt egyszerre. Jézus nem érhetett volna el a tökéletességet, ha nincs isteni természete, és ugyanakkor nem tanúsít teljes engedelmséget az igazság iránt, ha nem

tagadja meg önmagát, illetve az emberi természetét folyamatosan, az Atya erejére támaszkodva.

Mi a különbség a kísértések során aközött, ha csak emberi természet van jelen, és aközött, ha az isteni természet részese a megkísértett?

Ha jön a kísértés, és megjelenik a gondolatvilágban, az emberi természet vonzódik hozzá. A bűnközpontú természet törvényi ereje, mint egy fekete lyuk, beszippantja az embert, az esetleges jó szándékot, mindent. Ha csak ez a természet van, a dolog máris eldőlt, el fogunk esni. Ha nem hallgatunk lelkiismeretünk szavára, a már meglévő világosságnak nem engedelmesskedünk, hanem „kimagyarazzuk”, hogy miért is jó, ha a rossz felé megyünk, kizárjuk az életünkben Isten Lelkének segítségét. Akár a jó, akár a rossz irányba indulunk, az alapkérdés mindig a döntés.

Jézus esetében is megjelent a készítés, reagált az emberi természetére, de reagált az isteni természetére is, és Jézusnak személyes döntést kellett hoznia minden esetben. „...*Krisztus sem önmagának kedveskedett*” (Róma 15,3). Az emberi természet arra készítette Jézust, hogy önmagának (emberi természetének) kedvezzon. Isteni természetére viszont arra készítette, hogy az igazság mellett döntsön, bármi legyen az ára. Ezzel a belső meghasonlással, belső küzdelemmel az Atyához menekült, és az ő jelenlétében győzte ezt le ezt a megosztottságot a küzdő imádságban. Gyakran az egész éjszakát imában töltötte. Belekapaszkodott Isten erejébe, nem távozott az imádság helyéről, amíg ez a meghasonlás meg nem szűnt. Erős kiáltás és könnyhullatás közben kellett Istenhez járulnia. De valamit okvetlenül meg kell látnunk: Jézus „előre győzött” a kísértések felett, nem a készítés pillanatában próbált meg emberi erejével ellenállni a rossznak. Az imaélete arra irányult, hogy a Szentlélekkel teljes közösségre jusson, az Atya akarata alá tudja rendelni önmaga akarátát. „*Higgyetek nékem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van*” (János 14.11) „*És monda: Abba, Atyám! Minden lehetséges néked. Vidd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied*” (Márk 14,36).

Az evangélium fontos része az, hogy mi, bukott emberek is részesülhetünk az isteni természetben, sőt ez Isten kifejezett akarata.

„*Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott; amelyek által igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon*”¹⁸ (2Pét 1:3-4). A Szentlélek bennünk lakozása által történik ez: a Krisztus által megígért Lélek természetesen módon, mivel az Ő része is, hozza magával ezt a természetet. Amint részesültünk a Lélekel való közösségben, nekünk is kettős természetünk lesz, hasonlóan Krisztushoz. Egy emberi, amelynek a gyöngeségét tapasztalhatjuk, és egy Isteni, amely a maga tisztaságával a jó felé készít, és a Lélek megadja a jó véghezviteléhez szükséges erőt és hatalmat is. Amikor a Lélek belénk költözik, máris képtelenek lennénk a rosszra? Meghalt a régi természetünk? Pál nagyon pontosan fogalmaz a „bűn testével” kapcsolatban: cselekvésképtelen lesz¹⁹. Nem tűnik el és csak addig gyenge, amíg a Lélekkel együtt járok, Rá támaszkodom. Amint táplálni kezdem a testet²⁰, újra erős leszek bennem. Miután Krisztus megszabadított, választásaimmal, döntéseimmel jelölöm ki a saját utamat, és aratom a döntéseim vetésének gyümölcsseit.

A kérdésünk mindezek után az, hogy Krisztus lehet-e helyettese azoknak, akiknek bűnös szenvedélyeik vannak? Tud-e segíteni azokon, akiknek mély megkötöttségeik vannak

¹⁸ A "kikerülvén" szó szerint: "megmenekülvén tőle", "kimenekülvén belőle.

¹⁹ Róma 6:6-ban az eredeti görög szó pontosan ezt jelenti: hatástalan, cselekvésképtelen. (katargeó - καταργέω).

²⁰ Róma 13:14

önnön bűnös szokásaik által? Ha igaz az, hogy a Közbenjárótól megkívántatik az, hogy tapasztalatból ismerje az ember gyengeségeit, bizonyára megtaláljuk Jézus életében ennek a párhuzamosát is. Erős dohányosok, alkoholisták, szenvedélybetegek mondhatnák, hogy Jézus nem tud segíteni rajtuk, hiszen ő sohasem tapasztalta meg azt az elementáris erejű kívánságot, amelynek ők a foglyai.

A pusztai megkísértés ad választ a kérdésünkre. „*Akkor Jézus vitetett a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessen az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végre megéhezett. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, a mely Istennek szájából származik. Ekkor vitte őt az ördög a szent városba, és odahelyezte a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a köbe. Mondta néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet. Ismét vitte őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatta néki a világ minden országát és azok dicsőségét, És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Ekkor elhagyta őt az ördög. És íme angyalok jöttek hozzá és szolgáltak neki*” (Máté 4,1–11).

Jézus nem alacsony szinteken vívta meg a harcát, de jellegében a miénkhez hasonló kísértései voltak. Ezt írja a Biblia: Krisztus „*végre megéhezett.*” Ez két dolgot jelent: egyrészt annyira lefoglalták a lelki dolgok, hogy háttérbe szorult a test természetes kívánsága, másrészt pedig a böjt végére fizikai ereje végének közelébe jutott, elemi erővel támadt rá az éhség, azonban ennek még ellen kellett állnia. Még jön Sátán, és Jézus tűr. Nem használ isteni hatalmat, hogy segítsen magán, az egész földi sorsát az Atya kezébe helyezte. Amikor az Atya jónak látja, gondoskodni fog róla. Bizalma töretlen maradt, hite nem ingott meg a kételkedés sugalmazására sem. „*Ha Isten fia vagy...*” – mondta Sátán. Jézus pedig nem látta szükségét annak, hogy bármilyen provokálással szóba álljon.

Jézus minden kísértést megtapasztalt, minden harcot győztesen megvívott, ami csak bennünket érhet, és az ő győzelme az alapja a mi győzelmünknek.

A Biblia szerint rendkívül fontos, hogy helyesen értsük a Krisztus testtételeit. „*Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e; mert sok hamis próféta jött ki a világba. Erről ismerjétek meg az Isten Lelkét: valamely lélek Jézust testben²¹ megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van; És valamely lélek nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak, nincsen az Istentől: és az az antikrisztus lelke, a melyről hallottátok, hogy eljön; és most e világban van már*” (I. János 4,1–3). „*És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe*” (I. Timótheus 3,16). Ha rosszul értjük Krisztus testtételeit, azonnal leteszünk a győzelemről, úgy tekintjük azt, mint ami elérhetetlen számunkra. Ha Krisztus nem a mi természetünkben jött el, akkor nem is kell győznünk. Ha Krisztusnak sem sikerülhetett volna a mi természetünkben győzni (ha nem vette volna magára), nekünk hogyan is sikerülhetne? Akkor a bűn mindörökre része marad az életünknek – és a Gonosznak pontosan ez a célja. Ha a lehetőségében sem hiszünk a győzelemnek, nyilvánvaló, hogy sohasem fogjuk elérni.

Most tehát gyakorlatilag „leantikrisztusoztam” néhány millió (vagy milliárd) keresztényt? Ezt a címként én nem szeretném senkire ráakasztani. Amiről beszélek az az, hogy a Biblia tanítását keressük és fogadjuk el, és óvakodjunk attól a szellemi áramlattól, ami

²¹ Itt is a „szarx” szó van, ami, mint láttuk a Biblia fogalmi tárában a megromlott emberi természetet jelölő hústest.

nem Istentől jön, ami el akarja hitetni velünk, hogy vagy nincs győzelem, vagy esélyünk sincs rá. A győzelemben járni annyit tesz, mint a törvényt folyamatosan betölteni, ez pedig nem más, mint a(z isteni) szeretetben járás. Máskor talán lesz alkalmam a győzelemről, a törvényről, a kegyelemről és a szeretetről részletesebben szólni, most azonban ez szétfeszítené ennek az írásnak a kereteit.

Adós maradtam még a fejezet elején szereplő pontok közül a harmadikkal, mely szerint Krisztus gyengeséget vett ugyan magára, de nem mindent örökölt, amit Máriától kaphatott volna, amit viszont mi megkapunk. Henry Melvill ezt írta: „Az emberi természetet az ártatlan gyengeséggel vette ugyan magára, de nem a bűnös hajlamokkal. Itt az istenség közbelépett. A Szentlélek árnyékozta be a szüzet, és megengedte, hogy a gyengeség átszármazzon belőle, de a gonoszság átszármasztását megakadályozta; és így tette lehetővé, hogy megszorodó és szenvedő ember szülessen, aki mindazonáltal folt és hiba nélkül való; könnyeket hullató ember, de akin nincs szennyeződés; aki ki van téve a gyötrelemnek, de nem hajlamos a támadásra; a legszorosabb kapcsolatban van a kialakult nyomorral, de végtelenül távol van annak kiváltó okától.”²²

E feltevés szerint tehát annak a természetnek, amelyet a leszármazás láncán keresztül kapunk, két részből kellene állnia: egy gyengeségből álló részből, és egy másiktól, ami a gonoszság lenne.

Nos, bibliai nyoma nincs az ilyen különbségtételnek. A tagjainkban levő törvényi erő, a rosszra való beállítódás egyetlen vak erő, mint a gravitáció. Egyszerűen egy olyan iránytűnk van, ami elromlott. Vajon mennyiben vagyunk mi, Ádám utáni emberek felelősek azért, amit öröklünk? Semennyire. Ha felelősek vagyunk a gonoszságért, ami bennünk van, az csak azt jelenthetné, hogy az nem örökölt dolog valójában. Amit teszünk, azért vagyunk felelősek. Ha létezne ez a két komponensre való megkülönböztetés, amelyből az egyiket Krisztus nem örökölhette volna, mi viszont igen, ismét csak olyan döntő különbség lenne a Megváltó és közöttünk, ami lehetetlenné tenné, hogy „hozzánk hasonlóan” kísértessen meg. Ha örökölt gonoszságról beszélnénk, amiért nem vagyunk felelősek, és Krisztus sem lett volna az, ebben az esetben is az isteni természet a megoldás, ami Krisztus döntéseivel karöltve erőtlenné és cselekvésképtelenné tett mindent, amit örökölt.

A magam részéről úgy látom, hogy a leszármazás láncában mindannyian gyengeséget öröklünk, rossz beállítódást, a gonoszság pedig kialakul bennünk e gyengeség nyomán, mivel nem tudunk mást tenni, csak a rosszat isteni természet híján. Krisztus pedig isteni természettel együtt született. Neki az első pillanattól lehetett választása, nem úgy, mint nekünk. A Megváltó mindent örökölt Máriától, amivel az asszony rendelkezett, és mindent örökölt a Szentlélektől, aki beárnyékozta a szüzet.

Kérem a hetednapos adventistákat, akik számára tekintély Ellen White, hogy figyelmesen olvassák el a következő fejezetben, mit ír ő az ember „támadó természetéről”, amelyet Melvill említ, és mit mond az öröklés láncáról Krisztus esetében.

Mit láthattuk ebben a részben?

- Jézus emberré lett, ugyanakkor Ő Isten is maradt,
- emberként „hússá” lett, ami mindazt jelenti, amit mi is öröklünk, azaz hasonlóvá lett hozzánk, akik ma élünk,

²² (Melvill, 47. oldal). Lásd Tim Poirier, „A Comparison of the Christology of Ellen White and Her Literary Sources” (Unpublished MS, Ellen G. White Intézet, a H. N. Adventista Egyház Generálkonferenciája, Washington D. C. 20012)”

- volt különbség közte és közöttünk, de a különbség nem az örökölt emberi természetben volt,
- hasonló kísértéseket élt át, mint mi, ezért tud bárkinek segíteni,
- Krisztus kettős természettel született (isteni és emberi), mi pedig az emberi természetünk mellé megkaphatjuk az isteni természetet a Szentlélek által,
- Győzhetünk, sőt győznünk szükséges a bűn felett, „úgy kell járnunk, ahogyan Ő járt.”(1Ján 2:6)

Ellen G. White és a megtestesülés

Számunkra, hetednapi adventisták számára nagy jelentőséggel bír Ellen G. White szolgálata. Hogyan vélekedett ő ebben a kérdésben? Van-e egyértelmű, mondhatni perdöntő kijelentése arról, hogy Krisztus vajon Ádám bűneset előtti vagy utáni természetében jött el?

A Review and Herald folyóirat 1915-ös évfolyamában ezt olvashatjuk: „**Emberi mivoltában Krisztus a mi bűnös, elesett természetünk részese volt.**”²³ Ha nem így lett volna, akkor »nem tétetett volna hasonlónak testvéreihez«, »nem kísértetett volna meg minden ponton, hozzánk hasonlóan«, nem győzött volna úgy, ahogy nekünk kell győznünk, és ennél fogva nem lenne az a teljes és tökéletes Üdvözítő, akire az ember vágyakozik, és akire az embernek szüksége van, hogy megmentessék. Az az eszme, hogy Krisztus egy makulátlan vagy büntelen anyától született, aki nem örökölt semmiféle bűnre való hajlamot és ennél fogva nem vétkezett, eltávolítja Krisztust az elesett világ köréből, pontosan arról a helyről, ahol pedig a segítség szükséges.” (Review and Herald, 1915-ös kiadás, 174. l.)

”Ádámot megkísértette az ellenség, és elesett. Nem a benne lakozó bűn okozta, hogy engedjen; hiszen isten tisztának és igaznak teremtette őt, saját képére. Olyan hibátlan volt, mint az angyalok a trón előtt. Nem voltak benne megromlott alapelvek, gonoszra való hajlam. Amikor Krisztus eljött, hogy Sátán kísértéseivel szembesüljön, akkor a "bűn testének hasonlatosságát" hordozta. A pusztában, a negyven napos böjttől fizikailag legyengülten találkozott az ellenféllel. Istenségét megkérdőjelezte, hatalmát vitatta, Atyjához való hűségében támadta az elesett ellenség.”²⁴ (BEcho, September 3, 1900)

”Felvette saját büntelen természetére a mi bűnös természetünket, hogy tudja, hogyan segítsen azokon, akik megkísértettek.”²⁵ (MM 181.3)

”Az emberiség ruhájába öltözött Isten Fia aláereszkedett azok szintjére, akiket meg akart menteni. Nem volt benne csalárdság, vagy bűn[össég]; mindig is tiszta volt és szeplőtlen; mégis magára vette a mi bűnös természetünket. Hogy az elbukott emberiség szövetségese lehessen, Istenségét emberségbe öltöztetve törekedett visszanyerni az ember számára azt, amit engedtlensége által Ádám elveszített saját maga és a világ számára.”²⁶ (RH, December 15, 1896 par. 7; RH, August 22, 1907 par. 2; ST, July 30, 1902 par. 1)

Ezek a kijelentések egyértelműek: a mi természetünket vette magára Krisztus, amikor ebbe a világba jött. Ezt egészen egyszerűen nem lehet másképpen érteni. Jézus élete nyilvánvalóvá tette azt, hogy ebben az emberi testben, ezzel a természettel összezárva, amit öröklünk a bűneset óta, ezzel is lehet igaz életet élni, ha a Szentlélekkel közösségekben vagyunk. Létezik győzelem a bűn felett, és Isten ezt szeretné látni a hívők életében is.

²³ Angolul: „In His humanity Christ partook of our sinful, fallen nature.” Az egész írás itt megtekinthető:

http://docs.adventistarchives.org/docs/BR/BR1915_B.pdf

²⁴ "Adam was tempted by the enemy, and he fell. It was not indwelling sin which caused him to yield; for God made him pure and upright, in His own image. He was as faultless as the angels before the throne. There were in him no corrupt principles, no tendencies to evil. But when Christ came to meet the temptations of Satan, He bore "the likeness of sinful flesh." In the wilderness, weakened physically by a fast of forty days, He met the adversary. His dignity was questioned, His authority disputed, His allegiance to His Father assailed by the fallen foe."

²⁵ "He took upon His sinless nature our sinful nature, that He might know how to succor those that are tempted."

²⁶ "Clad in the vestments of humanity, the Son of God came down to the level of those he wished to save. In him was no guile or sinfulness; he was ever pure and undefiled; yet he took upon him our sinful nature. Clothing his divinity with humanity, that he might associate with fallen humanity, he sought to regain for man that which, by disobedience, Adam had lost for himself and for the world."

Krisztus győzött a bűn felett, kárhoztatta azt a testben? Igen. Szeretettben járt? Igen. Betöltötte Isten akaratát minden pillanatban? Igen. Keresztény vagy, Krisztushoz tartozol, Őbenne kell maradnod? Igen. Akkor „*aki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt*”. (1Ján 2:6). Ha ez a kijelentés benne van a Bibliában, márpedig benne van, akkor nem az a kérdés, hogy ez lehetséges-e, csak az lehet a kérdés, hogy hogyan lehetséges.

„Ő [Jézus] magára vette az **emberi természetet erőtelenségeivel, hajlamaival és kísértéseivel...**²⁷ Nem használt fel a maga érdekében semmi olyan hatalmat, amivel az ember is ne élhetne. Emberként találkozott a kísértésekkel, és Istentől nyert erővel győzött. Ő a tökéletes engedelmesség példaképe számunkra.”(Ellen G. White: 141. sz. kézirat, 1901.,)

„Az istenség rejtélyes módon egybekapcsolódott az emberi természettel »Jézus személyében«. Isten és ember eggyé lett. Ebben az egységben találunk reménységet az elbukott emberi nemzetség számára.”(Ellen G. White: Sign of the Times, 1896. július 30.)

Krisztus magára vette-e az öröklés következményeit Ellen White szerint is, vagy mentes volt ezek alól? „Bethlehem története kimeríthetetlen téma. Benne van elrejtve »Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége« (Róma 11,33). Csodáljuk Üdvözítőnk áldozatát, hogy a mennyei trónt jászollal, a hódoló angyalok társaságát az istálló barmaival cserélte fel. Az emberi gőg és önteltség csúfosan megszégyenül jelenlétében. De ez csak kezdete volt bámulatos megalázkodásának. **Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt.** Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a **bűn** már **négyezer éve gyöngítette.** **Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott.** Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. **Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a bűntelen életre.**” (Ellen G. White: Jézus élete, Advent Kiadó, Budapest, 2000., 32. l., angol lsz: 49–50)

„Sátán úgy mutatott Ádám bűnére, mint bizonyítékra: Isten törvénye igazságtalan, nem lehet megtartani. Krisztusnak emberként kellett jóvátennie Ádám bukását, aki még akkor a tökéletes ember erejével rendelkezett, testi-szellemi képességei teljében volt. Az Éden dicsősége vette körül, naponta közössége volt a mennyei lényekkel. Nem ez volt a helyzet Jézussal, amikor a pusztába ment, hogy Sátánnal viaskodjék. **Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára.** Csakis így menthette meg az embert a romlás legmélyéből. Sokan azt állítják, hogy lehetetlen lett volna a Kísértőnek Krisztust legyőznie. Ez nem igaz, mert akkor hogyan képviselhette volna az Üdvözítő a bűnös embert? Nem szerezhette volna meg azt a győzelmet sem, amely Ádámnak nem sikerült. Ha bármilyen tekintetben súlyosabb próbával kellene megküzdenünk, akkor Ő nem tudna segíteni rajtunk. De Megváltónk emberi testet öltött, annak összes tehertételével együtt. Emberi természetet vett magára, azzal a lehetőséggel, hogy enged a kísértésnek. Semmi olyat nem kell elviselnünk, amit neki ne kellett volna elszenvednie.” (Ellen G. White: Jézus élete, Advent Kiadó, Budapest, 2000., 88–89. l., angol lsz: 118.)

„Levelek érkeztek hozzám, amelyek azt állítják, hogy Krisztusnak **nem lehetett ugyanolyan természete, mint az embernek, mert akkor eleshetett volna a hasonló kísértések alatt. Ha nem volt emberi természete, akkor nem lehet a mi példaképünk. Ha nem volt részese a mi természetünknek, akkor nem kísértethetett meg úgy, mint mi emberek.** Ha lehetetlen volt számára, hogy engedjen a kísértésnek, akkor nem lehet a mi

²⁷ "He assumed human nature, with its infirmities, its liabilities, its temptations." Itt a "hajlam" = "liability" szerepel, ami azért fontos, mert másutt így fogalmaz szó szerint: "Az emberi mivolttal együtt jár egy állandó hajlam a hibázásra" kicsit szebben kifejezve: "Az emberiségnek állandó hajlama, hogy hibázzon". "There is with humanity a constant liability to err..." {CSW 47.2}

segítőnk. Valóság volt, hogy Krisztus eljött, hogy megharcolja a csatákat mint ember, az ember javára. Megkísértése és győzelme arról tesz bizonyosságot nekünk, hogy az emberiségnek pontosan követnie kell a mintát, isteni természet részesévé kell, hogy váljék az ember...” (Ellen G. White: Válogatott üzenetek, I. kötet, 408–409. l.)

„Krisztus a létra, melyet Jákób látott, melynek alja a földön állt, teteje pedig egészen a menny kapujáig ért, a dicsőség küszöbéig. Ha a létrából csak egyetlen lépcsőfok is hiányzott volna a föld felett, elvesztünk volna. Krisztus azonban elér bennünket, bárhol vagyunk is. Magára öltötte **emberi természetünket**, és győzött, s ha mi felvesszük az Ő jellemét, mi is győzhetünk. Büntelen életet élt »a bűn testének hasonlatosságában« (Róma 8,3). Most Istenként rendíthetetlenül áll a mennyei trónon, míg emberként elér hozzánk.”(Ellen G. White: Jézus élete, Advent Kiadó, Budapest, 2000., 256. l., angol lsz: 311–312).

Elér hozzánk – de kik vagyunk mi? Gyengeséget örökölt, bűn központú természettel rendelkező lények. Ádám bűneset előtti erkölcsi és fizikai, természetbeli szintje toronymagasan áll felettünk. De a segítségnek nem a torony tetejéig kell érnie, hanem a torony aljáig, ahol mi vagyunk – ha Isten rajtunk akart segíteni.

De, amint ezt jeleztem korábban, Jézus nem pontosan olyan volt mint mi, a bűnbe belekóstolt emberek, ám ez a különbség nem az örökölt természetben, gyengeségben állt.

„Erőtleneségeinkben (*infirmities*) ő a mi testvérünk, de nem az bűnös szenvedélyeinkben (angolban: *passions*). Az emberi szívben mindig talál Sátán annyi helyet, hogy megvethesse a lábát... Krisztus azonban egyetlenegyszer sem lépett Sátán területére, nem nyújtott semmi előnyt Sátánnak... Gondolattal sem, az érzelemnek egy árnyalatával sem válaszolt a kísértésekre... A kísértések árja ostromolta, de rá nem vehette, hogy Isten iránti hűségét megszegje... Ő bűnt nem ismert, ő a szeplőtelen Bárány... Ő szentsége tökéletességének arányában szenvedett... Szent természete finom érzékeinek kimondhatatlan fájdalmat okozott a gonosszal való érintkezés...”(Ellen G. White: Bizonyosságtételek, II. kötet, 508. l.)

„Soha ne gyakorolj akárcsak a leghalványabban is olyan benyomást az emberek gondolatára, hogy a **romlottság feltja** vagy a **romlottság iránti vonzalom** lett volna meg Jézusban, **vagy hogy ő bármilyen úton is engedett volna a romlottságnak...**”(Ellen. G. White: 8. sz. levél, 1895.)

A most másodikként idézett szakasz az ún. Baker levélből származik, s sok adventista szerint arról van szó, hogy Krisztusnak nem volt köze a mi örökölt természetünkhöz. Valóban erről szólna itt Ellen White?

Az első, amit látnunk kell, hogy létezik egyértelmű kijelentés Ellen White-tól, amit e szakasz elején már idéztem: **Emberi mivoltában Krisztus a mi bűnös, elesett természetünk részese volt.**” A Baker levél, ha ennek az ellentettjét állítaná, ez azt jelentené, hogy Ellen White önellentmondó, ebből viszont az következne logikusan, hogy nem szabadna foglalkozni a kijelentéseivel. Lehet erről szó? Aligha. Mitől óvott tehát Ellen White a Baker-levéiben?

A levél kulcsszava a "propensity" szó, ami egyaránt jelenthet "hajlamot" is "hajlandóságot". A magyarban lehetne különbséget tenni: a hajlammal születesz, a hajlandóság már a te belső döntésed. Kizárásos alapon, az egyértelmű kijelentés háttérén mindösszesen két választásunk van: vagy ragaszkodunk ahhoz, hogy az örökölt hajlamról beszél, ezzel gyakorlatilag önellentmondóvá és hiteltelené tesszük White-ot, vagy elfogadjuk, hogy itt a szerzett hajlandóságról beszél, és nem az örökölt hajlamról (ami nála sem bűn, hanem gyengeség).

„Légy óvatos, rendkívül óvatos, ahogyan Krisztus emberi természetéről beszélsz. Ne tárd Őt úgy az emberek elé, mint a bűn hajlamaival [propensity] megterhelt embert. Ő a második Ádám. Az első Ádám tisztának, büntelen lénynek teremtett, nem volt rajta a bűn romlottsága. Isten képmása volt. Eleshetett, és el is esett a törvényszegése által. A bűn miatt utódai az engedetlenségre való örökletes hajlamokkal születnek. Jézus Krisztus azonban az

Isten egyszülött Fia volt. Felvette magára az emberi természetet, és minden ponton megkísértetett, ahogyan az emberi természet is megkísértetik. Vétkezhetett volna; eleshetett volna, de egy pillanatra sem volt benne gonosz hajlam [propensity]. Kísértések támadták a pusztában, ahogy Ádámot is támadták Édenben.”²⁸

Próbáljuk értelmezni a bekezdést: Ádám tiszta és büntelen volt édenbeli állapotában. Az ő utódai azonban már az engedetlenségre való hajlamokkal születnek. Még a tiszta Ádám is eleshetett és el is esett a törvénszegés által, ezáltal lett romlottá.

Krisztus Isten Fia volt, tiszta és szent. Felvette magára az emberi természetet. Csak úgy kísértetett meg, ahogyan Ádám az édenben? A pusztában igen, mivel az a szituáció párhuzamos volt az édenbeli kísértésekkel. De nem csak úgy, hiszen azt írja: „megkísérttetett, ahogyan az emberi természet megkísérttetik” – folyamatosan, most, nem ötezer éve.

A hajlam itt több mint az örökölt természet készítése, a hajlandóságot jelenti inkább, amelybe az ember már valamilyen szinten beleegyezett, és a kívánságában már a döntése is benne van. Krisztus is kísértéseket élt át, és el is bukhatott volna, de soha nem történt meg, hogy bármi a bűnnel való legkisebb azonosulásba is belevitte volna. Éppen azt magyarázza Elle White Bakernek, aki alighanem túllendült a szükséges különbségtétel, hogy már az Krisztus bukását jelentette volna, ha a hajlandóság kialakul benne a bűn iránt, mivel az már egyfajta beleegyezés következménye. A születésbeli örökölt természet egy dolog, a hajlandóság pedig egy másik. Ezen a ponton válik világossá az az óvás, amelynek mindig helye van: "... mindenki tartsa távol magát attól a területtől, hogy Krisztus mindenestől fogva emberré tegye, ugyanolyanná, mint közülünk egy; ez nem lehetséges.”²⁹

Ellen White Krisztus kapcsán:

- egyértelműen bűnre hajló, sőt bűnös természetről beszél ("sinful nature")³⁰,
- sőt egyenesen az ember "támadó" természetének az istenivel való egyesüléséről³¹,
- mégpedig a miénkkel azonos természetről³²,
- minden ponton ugyanolyan megkísértésről, mint amit mi élünk át³³,
- de a gonoszság hajlama (hajlandósága) nélkül³⁴.

A bűnre fogékony természet kifejezés sokkal enyhébbnek tűnik a magyarban, mint a „bűnös természet” az angolban, a „sinful nature”. White szerint egyértelműen a „sinful nature”-t vette fel Jézus. Ez fizikai vagy erkölcsi tartalmat hordoz? Arról lenne-e szó, hogy csak fizikailag volt gyenge Krisztus, mint bármelyikünk Ádám óta, de semmit nem mond a természet erkölcsi vonatkozásairól? Ha azt mondom valakinek, hogy bűnös természeted van,

²⁸ Az eredeti bekezdés szövege: "Be careful, exceedingly careful as to how you dwell upon the human nature of Christ. Do not set Him before the people as a man with the propensities of sin. He is the second Adam. The first Adam was created a pure, sinless being, without a taint of sin upon him; he was in the image of God. He could fall, and he did fall through transgressing. Because of sin, his posterity was born with inherent propensities of disobedience. But Jesus Christ was the only begotten Son of God. He took upon Himself human nature, and was tempted in all points as human nature is tempted. He could have sinned; He could have fallen, but not for one moment was there in Him an evil propensity. He was assailed with temptations in the wilderness, as Adam was assailed with temptations in Eden." {13MR 18.1}

²⁹ "... let every human being be warned from the ground of making Christ altogether human, such an one as ourselves: for it cannot be." {13MR 19.1}

³⁰ Pl.: RH, December 15, 1896 par. 7

³¹ "Christ did in reality unite the offending nature of man with his own sinless nature" - "Krisztus valóságosan egyesítette az ember támadó/bántó/sértő természetét az Ő saját büntelen természetével." {RH, July 17, 1900 par. 8}}

³² "...the identification of Christ with their nature and interest was complete" {2SM 109.4}

³³ 13MR 18.1

³⁴ 13MR 18.1

vajon mire fogja érteni? Hogy nem elég kitartó, hamar elfárad, vagy a belső magatartására érte? A bűn erkölcsi fogalom, és Ellen White nem csak a fizikai kérdésekről beszél, az másodlagos. Idéztem az imént tőle: „Az ember fizikai, szellemi ereje, *erkölcsi értéke* négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az *elkorcsosult emberiség* gyengeségeit vette magára.” Mondhatta volna, hogy Krisztus a fizikailag gyenge emberi mivoltot vette magára – de nem ezt mondja.

"Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, a kik a haláltól való félelem miatt teljes életökben rabok valának." (Zsid 2:14-15)

„Az ember bukása az egész mennyet szomorúsággal töltötte el, és Jézus szíve az elveszett világ, a megromlott emberiség iránti gyöngéd együttérzésre indult. Látta az embert a bűnbe és a nyomorba merülni, és tudta, hogy emberi erejük nem elegendő a mindig éber ellenség legyőzésére. Isteni szeretettel és szájalommal jött le a földre, hogy megnyerje a csatát számunkra, mert egyedül Ő képes legyőzni az ellenfelet. Azért jött, hogy egyesítse az emberit az istenivel, hogy a megtérő embert isteni erőben részesítse; hogy a jászoltól a Golgotáig egy ösvényt készítsen az ember számára. Minden lépésével tökéletes példát mutatott arra, hogy mit kell az embernek tennie; s jellemével bemutatta, mivé lehet az ember, ha egyesül az istenséggel.

Sokan mondják, hogy Jézus nem olyan volt, mint mi, nem úgy volt Ő a világban, ahogyan mi vagyunk; Ő Isten volt, ezért mi nem is győzhetünk úgy, ahogyan Ő győzött. De ez nem igaz, mert "nem angyalok természetét vette magára, hanem Ábrahám magváét vette magára". (Zsid 2:16 - King James ford.) "Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek." (Zsid 2:18) Krisztus ismeri az ember megpróbáltatásait, ismeri a kísértéseket. A mi természetünket vette magára; és megkísértetett mindenben, hozzánk hasonlóan. Jézus sírt, ő volt a fájdalom fia és a betegség ismerője.

Emberként élt e földön, emberként ment fel a mennybe és emberként képviseli az emberiséget. Emberként élt, hogy közbenjárhasson értünk. Emberként fog újra eljönni, de királyi hatalommal és dicsőséggel, hogy magához vegye azokat, akik szeretik Őt, s akiknek most készíti a helyet. Örvendeznünk kellene és hálát adni az Úrnak, hogy "rendelt egy napot, melyen megítéli majd a föld kerekességét igazságban egy férfiú által, kit arra rendelt". (ApCsel 17:31) (Ellen G. White, Bible Echo, 1892. november 1.)

A '88-as üzenet és a megtestesülés

Amikor az adventizmus közel került ahhoz, hogy végképp belemerevedjék a törvénybe, Isten a hit általi megigazulás üzenetével kereste meg a népét. A két hírnök 1888-as üzenetének fontos eleme volt a bűn feletti győzelem lehetőségének központba állítása. A két hírnök a mennyei szentélyről azt tanította, hogy csak akkor érhet véget ott Krisztus főpapi szolgálata, amikor már nem jön több közbenjárási kérés Isten népe bűnei miatt – gyakorlatilag akkor, amikor Isten népe győztes néppé lesz. Amikor egyenként is győzünk a bűn felett és e győzelemben meg is maradunk. Ekkor ér véget Krisztus szolgálata, amikor elindulhat az övéiért, azaz értünk, az angyalok seregeivel. Amíg közben kell járnia értünk, addig ezt nem teheti meg. Ezt az üzenetet Ellen White is támogatta, és ezt írta: "Szükséges, hogy a lelkek megtisztuljanak itt a földön, összhangban azzal, ahogyan Krisztus megtisztítja a mennyei szentélyt." (Kiben bízhatunk? / 1888-as anyagok, 27.o.).³⁵ Az üzenet fontos része volt annak bizonyítása és fejtegetése is, hogy Krisztusnak ugyanolyan örökölt természete volt, mint nekünk. Ezek történelmi tények.

Számtalan idézetet lehetne hozni, de mivel amúgy is elég hosszú e tanulmány, ezért nézzünk csak néhányat.

„Ha ő nem ugyanolyan testből való volt, mint azok, akiknek a megmentéséért eljött, akkor egyáltalán nincs semmiféle haszna annak, hogy ő testté lett... Mert ha ő egy olyan emberi természetben jött el, amely különbözik attól az emberi természettől, amely ténylegesen létezik e világban, akkor még ha e világban volt is, semmi gyakorlati jelentősége nem lehetett ennek arra nézve, hogy elérje az embert és segítsen rajta. Akkor ő földi életében is olyan távol volt az embertől, és éppannyira egy másik világ volt az emberrel szemben, mintha egyáltalán soha el sem jött volna e világba.”(A. T. Jones: *The Consecrated Way*, /A keresztyén tökéletesség megszentelt útja/ 35. l.)

„Egyesek azt gondolhatják, amikor eljutnak eddig a pontig, hogy mi leértékeljük Krisztus jellemét azáltal, hogy leszállítjuk őt a bűnös ember szintjére. Ellenkezőleg: egyszerűen csak magasztaljuk áldott Megváltónk isteni hatalmát, aki önként alászállt a bűnös ember szintjére azért, hogy felemelhesse az embert a maga szeplőtelen tisztaságához, amelyet megőrzött a legellenségesebb körülmények között is.”(E. J. Waggoner: *Christ and his righteousness* / Krisztus és az ő igazsága, 29–30. l)

A fentiekből az következik, hogy aki nem vallja a bűn feletti győzelem lehetőségét, vagy elhatárolódik Krisztus emberi természetének a két hírnök által is képviselt felfogásától, valójában nem hirdeti a '88-as üzenetet, még akkor sem, ha egyébként őszintén ezt gondolja magáról. Másik oldalról viszont hiába vallja valaki ezeket az alaptételeket akkor, ha az útról más felfogása van, mint nekik. Távol álljon tőlem, hogy embereket magasztaljak, vagy megfellebbezhetetlen tekintélyként állítsak bárki elé. De Isten jónak látta azt, hogy Jones és Waggoner élete egy szakaszában a hit általi megigazulás átütő erejű üzenetét bízta rájuk a hetednapos adventisták számára, amely – Ellen White szavaival élve – felkészíthette volna a népet az elváltásra. Ha ez igaz, azt jelenti, hogy lényegében más üzenet nem lesz – hiszen ők sem a sajátjukból vettek, hanem a Biblia egyetemes tanításából. Végső soron mindenképp a Bibliához kell visszatérnünk, a nagy világosságához, és ezen keresztül Istenhez, a Világosságok Atyjához³⁶.

³⁵ "There must be a purifying of the soul here upon the earth, in harmony with Christ's cleansing of the sanctuary in heaven." {1888 27.1}

³⁶ Jakab 1:17

Jones és Waggoner könyvei közül elég kevés érhető el magyar nyelven. Aki kíváncsi az üzenetre, arra, hogy valójában mit mondott a két hírnök, a következő linken talál tőlük írásokat:

<http://www.szaboferenc.hu/konyvtar/konyvtar.htm>

Zárszó

Amikor megértjük Krisztus emberi természetének bibliai tanítását, közelebb juthatunk a hit általi megigazulás egy rendkívül fontos részének mélyebb megértéséhez. Krisztus nem csak jogi megigazítást végzett el a kereszten a javunkra, ennél sokkal többet tett. Áldozata nem csak a jogi problémát oldotta meg, hogy Isten egyáltalán foglalkozhasson velünk, hanem élő és ható megoldást adott a természetünkre nézve is, ami a bűn rabságában tartja az emberiséget.

Miután Krisztus visszament a mennybe, elküldte a megígért Vigasztalót, Pártfogót, aki egészen új felhatalmazással érkezett a mennyből. Nem csak az Ószövetséghez képest volt új, meglepő és eleven ez a korszak, hanem még a tanítványok életében is nyilvánvaló lett a különbség, a néhány héttel azelőtti állapotukhoz képest is. Ekkor, az apostolok korában kezdte kinyilatkoztatni a Szentlélek Isten örök tervét: hogy Krisztus legyen mindenben minden. Ez a terv annyira nagyszerű és csodálatos, hogy ez szavakkal szinte kifejezhetetlen. A megváltásban, a szabadulásban, az igaz életben, sőt abban a napvilágra került hatalmas lehetőségben is, amit Pál így mondott: „ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.”(1 Kor. 12.27), Krisztus a minden, az Alfa és az Omega, a Kezdet és a Cél egyaránt.

Ha az Úr akarja, és élünk, tovább fogunk haladni e terv megismerésében.

Szabó Ferenc

<http://www.szaboferenc.hu>